

Sygn. akt **V Ca 1548/20**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Magdalena Majewska
-----------------	---------------------------

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2020 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. B.

przeciwko (...) sp. z o.o. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie

z dnia 3 października 2019 r., sygn. akt II C 1876/19

oddala apelację

Sygn. akt V Ca 1548/20

UZASADNIENIE

J. B. wniósł o zasądzenie od (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwoty 600 euro wraz z odsetkami ustawowymi od 29 sierpnia 2018 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych, wskazując że dochodzona pozewem kwota stanowi odszkodowanie z tytułu opóźnionego o ponad 3 godziny lotu nr (...) obsługiwanego przez pozwaną, zaplanowanego na dzień 28 sierpnia 2018 roku z lotniska w W. do lotniska w F..

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, a także o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych. Pozwany wskazał, że rozporządzenie 261/2004 nie ma zastosowania do pasażerów podróżujących bezpłatnie. Natomiast z załączonych do pozwów dokumentów nie wynika czy powodowie dokonali opłaty za przelot samolotem, dlatego pozwany wniósł o zobowiązanie powoda do przedłożenia dokumentu mającego stanowić dowód na okoliczność opłacenia przelotu. Pozwany zarzucił też, że powód nie udowodnił faktu stawienia się do odprawy, zatem nie wykazał, iż odbył lot przedmiotowym rejssem.

Wyrokiem z dnia 5 września 2019 r., sygn. akt II C 1876/19, Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie oddalił powództwo.

Apelację od ww. wyroku wniósł powód, skarżąc go w całości. Orzeczeniu Sądu pierwszej instancji zarzucił naruszenie:

a) art. 3 ust. 2 Rozporządzenia nr 261/2004 w związku z art. 205b ust. 3 pkt. 3 z dnia 3 lipca 2002 r., w zakresie wykazania legitymacji czynnej, gdyż do pozwu dołączona została potwierdzona rezerwacja na lot. Mając na uwadze uchwałę SN o sygn. III CZP 113/13 należy uznać, iż przepisy ustawy prawo lotnicze z dnia 3 z dnia 3 lipca 2002r. (Dz. U. z 2017r. poz 959) stanowią przepisy szczególne w stosunku do art. 3 ust. 2 Rozporządzenia nr 261/2004. Art. 205b ust. 3 pkt. 3 ustawy z dnia 3 lipca 2002r. (Dz. U. z 2017r. poz 959) precyzuje katalog dokumentów potrzebnych do dochodzenia roszczenia wynikającego z rozporządzenia (WE) 261/2004, wśród których wymienia kopie potwierdzonej rezerwacji na lot jako przepisów obowiązujących na dzień wniesienia pozwu.

b) art. 3 ust. 5 rozporządzenia nr 261/2004 zgodnie z którym przewoźnik lotniczy nie będąc związanym umową z pasażerem wykonuje zobowiązania wynikające z niniejszego rozporządzenia, uważa się, że robi to w imieniu osoby związanej umową z pasażerem.

c) błędny wykładnie art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) 261/2004 poprzez przyjęcie, iż do wykazania legitymacji czynnej niezbędne jest wykazanie dowodu na fakt odbycia odprawy.

d) art. 233 par. 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego w oparciu o przepisy rozporządzenia (WE) 261/2004 oraz ustawy prawo lotnicze z dnia 3 lipca 2002 r. i pominięcie dowodu w postaci potwierdzonej rezerwacji na lot pasażera.

e) art. 233 par. 1 k.p.c. poprzez nie uwzględnienie przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym szczególności umowy zawartej przez powoda, zasad logiki formalnej co doprowadziło do wyciągnięcia przez Sąd I instancji logicznie niepoprawnego i niezgodnego z doświadczeniem życiowym wniosku o braku legitymacji czynnej i uczestnictwie w locie powoda, podczas gdy zastosowanie przyjętych metod wykładni oraz zasad logicznego rozumowania prowadził do wniosku, iż okoliczności zawarcia umowy przez powoda na realizację usługi turystycznej i treści tejże umowy zawartej z organizatorem wycieczki będącego swoistym rodzajem pośrednika w organizowaniu opóźnionego lotu, determinuje udział powoda w wykupionej imprezie.

f) art. 328 par. 2 k.p.c. poprzez nie odniesienie się przez Sąd I instancji w treści uzasadnienia do umowy jaką powód zawarł nabywając przelot lotniczy na opóźniony lot realizowany przez pozwanego w drodze umowy zawartej z biurem podróży, co miało istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, bowiem umową jaką zawarł powód determinuje prawa jak i obowiązki stron i nie wskazanie przez Sąd w treści uzasadnienia podstaw faktycznych rozstrzygnięcia oraz wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, w zakresie, w jakim Sąd I instancji nie odniósł się merytorycznie do treści podnoszonych przez powoda zarzutów, wskazując na podstawie oddalenia powództwa zarzutu braku legitymacji czynnej poprzez błędne przyjęcie, iż umowa z biurem podróży nie stanowi wykazania tejże legitymacji.

g) art. 328 par. 2 k.p.c. poprzez nie uwzględnienie przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosku pełnomocnika powoda na podstawie art. 235 § 1 k.p.c. na okoliczność przesłuchania powoda w ramach pomocy prawnej w sytuacji gdy sąd uzna, że legitymacja czynna nie została wykazana w sposób wystarczający.

W oparciu o wskazane wyżej zarzuty, powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kwoty 400 euro wraz z odsetkami od dnia 29.08.2018 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, za II instancje.

Jednocześnie, powód wniósł o przedstawienie Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, poprzez udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: „Czy do wykazania legitymacji czynnej uprawniającej do dochodzenia roszczenia wynikającego z art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) 261/2004 następuje poprzez:”

a) przedstawienie potwierdzonej rezerwacji na lot oraz za wyjątkiem lotów odwołanych, wykazanie stawienia się na odprawę poprzez przedstawięcie dowodu w postaci karty pokładowej i ciężar ten spoczywa na stronie powoda na podstawie art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) 261/2004.

b) przedstawienie przez pasażera potwierdzonej rezerwacji na lot na podstawie art. 205a ust. 11 pkt. 3 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. prawo lotnicze i Dz. U. 2002 Nr 130 poz. 1112), zaś ciężar udowodnienia, iż praca pasażera nie została naruszona obciąża przewoźnika lotniczego na podstawie orzeczenia TSUE w sprawach połączonych C-402 i 432/07 oraz C-549/07 zgodnie z którym to na przewoźniku spoczywa ciężar udowodnienia, iż przepisy rozporządzenia 261/2004 nie zostały naruszone.

Względnie, powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania odwoławczego, w tym kosztach zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Z uwagi na to, że niniejsza sprawa podlegała rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym, stosownie do treści art. 505¹³ § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy ograniczył uzasadnienie wyroku do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie.

Podniesione w apelacji zarzuty zmierzały do wykazania, iż wystarczającym dla zasądzenia na rzecz powoda odszkodowania z tytułu opóźnionego lotu było przedstawienie potwierdzonej rezerwacji na lot pasażera.

Sąd Okręgowy uznał za prawidłową ocenę prawną i wnioski wyprowadzone przez Sąd Rejonowy w przedmiocie braku wykazania legitymacji czynnej po stronie powodowej.

W tym zakresie Sąd Okręgowy nie dopatrył się naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., bowiem Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i zgromadzony materiał dowodowy ocenił z uwzględnieniem kryteriów określonych w tym przepisie. Powyższy zarzut mógłby zostać uwzględniony jedynie wówczas, gdyby sąd naruszył w sposób rażący zasady doświadczenia życiowego, logiki i z prawidłowych ustaleń wyciągnął błędne wnioski, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca. Należy przy tym wskazać, że zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie stanowiskiem, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 k.p.c., choćby z tego samego materiału dałoby się wysnuć również logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego wnioski odmienne.

Stosownie do treści art. 3 ust. 2a rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z 11 lutego 2004 r., przepisy przedmiotowego rozporządzenia znajdują zastosowanie do pasażerów posiadających potwierdzoną rezerwację na dany lot oraz, z wyjątkiem przypadku odwołania, stawiają się na odprawę pasażerów.

Wynika z tego, iż powód, aby udowodnić swoje roszczenie odszkodowawcze na podstawie ww. rozporządzenia oprócz przedstawienia potwierdzonej rezerwacji na dany lot musi również wykazać, że stawił się na odprawę pasażerów zgodnie z wymogami i w czasie określonym uprzednio na piśmie (w tym poprzez środki elektroniczne) przez przewoźnika lotniczego, organizatora wycieczek lub autoryzowane biura podróży. Kumulatywne wykazanie ww. okoliczności stanowi więc przesłankę konieczną do stwierdzenia legitymacji czynnej powoda w niniejszej sprawie.

Powód przedstawił jedynie odpis zawartej umowy turystycznej stanowiącej potwierdzoną rezerwację na przedmiotowy rejs samolotowy. Z kolei brak jest dowodów na okoliczność, iż powód rzeczywiście w wyznaczonym dniu i o oznaczonej godzinie stawił się na odprawę pasażerów, co istotnie byłoby potwierdzone przez złożenie karty pokładowej, czego niewątpliwie powód, zgodnie z rozkładem ciężaru dowodów wyrażonym w art. 6 k.c., nie uczynił.

Zauważyć przy tym należy, iż niejednokrotnie zdarza się, że biura podróży dokonują zmian przewoźników i lotów oraz ich godzin. Przewoźnik lotniczy rezerwuje jedynie liczbę miejsc na dany lot, a nie dokonuje rezerwacji podróży na konkretne nazwiska pasażerów. Trudno też przyjąć by strona pozwana miała przedstawiać listę pasażerów celem wykazania roszczenia powoda. To powód, a nie pozwany winien wykazać, że stawił się na odprawę, co możliwe jest właśnie poprzez załączenie karty pokładowej. Co istotne, wbrew temu co podniesiono w apelacji, powód nie wnioskował o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania go jako strony, na okoliczność udziału w przedmiotowym locie. W piśmie z dnia 8 sierpnia 2019 r. powód wnioskował bowiem o przesłuchanie przedstawiciela ustawowego powoda J. B. w ramach pomocy prawnej, nie zaś powoda. Nawet jeśli była to omyłka i chodziło w rzeczywistości o przesłuchanie powoda, z uwagi na kontrydiktoryjność procesu cywilnego, Sąd nie może domyślać się jaka była faktyczna intencja strony, która winna formułować swoje wnioski w sposób precyzyjny i zrozumiały.

Dlatego, w ocenie Sądu Okręgowego, również pozostałe zarzuty apelacji, zarówno naruszenia prawa procesowego, jak i materialnego, uznać należało za nieuzasadnione.

Sąd odwoławczy nie znalazł również podstaw do przedstawienia Sądowi Najwyższemu, w trybie art. 390 § 1 k.p.c., zagadnienia prawnego opisanego w apelacji, uznając że nie jest to zagadnienie, które budziłoby poważne wątpliwości.

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 385 k.p.c., Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.